

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Bucuroș de distribuire: **Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25**

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Isoare consultate:
Toma de Kempis: „Imitațiunea lui Cristos Alfonso de Liguori: Școala iubirii și „Pregătire la moarte“.

Pe cine căutați?

Nu a fost zi din viața Divinului Nazarinean, în care să nu se fi pus această întrebare. De două ori a răsunit însă mai tare ca oricând: La ieslea din Betleem și în grădina Getsimani.

„Pe cine căutați?” întrebă cu voce blândă — Iosif, pe păstorii și magii veniți să se închine Pruncului Divin. „Pe noul născut Rege al Iudeilor, căci am văzut steaua lui în Răsărit și am venit să i-ne închinăm” e răspunsul lor.

„Pe cine căutați?” întrebă în grădina Getsimani cel ce înainte cu câteva minute asudase sudori de sânge și se dăruise lumii în mod mistic prin întemeierea tainei euharistice. „Pe cine căutați?” Răspunsul de data aceasta e mai scurt: „Pe Isus Nazarineanul”.

Întrebarea e aceeași în ambele, cazuri. Răspunsurile, în fond — sunt identice. Și unii și alții caută pe Isus. Dar care nu observă de departe încă, marele zid ce desparte aceste două răspunsuri?

Magii și păstorii vin să i-se închine. Iuda vine să-l piardă. Ei se pleacă înaintea lui cu ini-

ma smerită și sinceră. Iuda se apropie de el furios, cu conștiința turbure de actul trădării și-l face cunoscut soldaților prin sărutare vicleană. Cei dintâi vin cu daruri. Cei cari îl întovărășesc pe cel din urmă sunt înarmați până'n dinți ca pentru un criminal. „Fii salutat tu, Rege al Iudeilor” sunt cuvintele cu cari cei dintâi îl întâmpină la peștera din Betleem. „Fii salutat tu, Rege al Iudeilor” sunt aceleași cuvinte spuse însă de slugile lui Caiafa în sgomotul palmelor ce le aplică pe fața îmbrobodată de sânge a lui Isus când i-se-aduce sentința de moarte.

Nu a trecut zi din viața lui Isus când cineva să nu-l fi căutat. Unii-l căutau să-i-se închine, alții-l căutau să-l piardă. De când se naște, printre cei ce-l caută să i-se închine, vei întâlni și pe-acei ce vor să-l piardă. Odată cu icoana magilor și-a păstorilor, trebuie să-ți apară'n minte și chipul sângerului, ucigașului, criminalului Irod.

Mulți îl caută. Iudeii vor să-lucidă cu pietrii, în timp ce samarinenii îl rugau să rămâie la ei. („Rămâi la noi”).

Il caută Maria Magdalena, să o curețe. Il caută un tânăr rabin ca să-l prindă în cuvânt. Il caută săracii, bolnavii, leproșii, păcătoșii, desfrânații — ca să primească vindecare, curățire sau iertare. Il caută învă-

țații legii, preoții, fariseii și regii neamurilor ca să-l piardă. La moartea sa este căutat mai mult ca oricând. Mulți auziseră despre „șarlataniile lui” și cum vin ca să rădă de neputința lui, se'nghesuie să-l vadă. Alții regretă că nu sunt mai aproape de el ca să-l poată și ei lovi cât de cât sau barem să-l scuipe'n față. Irod și Pilat — oameni decăzuți și sceptici, dornici de senzațional, — îl căutau din simplă curiozitate.

Din tot convoiul acelei neșterse zile, puteai să numeri pe degete „oamenii”. Toți erau — afară de câteva excepții — înspăimântătoare bestii, nu oameni. O bucurie bestială era peste tot. Toți se bucurau, toți râdeau. Irod, că a avut ocazia să cunoască pe sărăntocul despre care poporul scornise verzi și uscate; Caiafa și arhierii că înfărgit pot să se odihnească în pace din partea acestui răsvrățitor; Pilat că nu va fi mișcat din diregătoria sa, prin înălțurarea lui; Regii pământului, că nu le mai e domnia în pericicol din cauza acestui agitator periculos; slugile și sclavii că pot să-și potolească pofta lor bătărană de-a injura, scuipa și lovi. Tălharul de-a stânga, că poate să se asocieze și el la injuriile, blestemele și ocările gloatei desfigurată de delir și sălbătăcie. Da, gloatele râdeau

prostește, nebunește, cu zgomot — la poalele crucii.

Dar Isus nu este lipsit complect de mângâieri sufletești. Cei cel caută să i-se'nchine cu inima înfrântă și umilită, nu lipsesc nici în acele momente: Fecioara Maria, câteva muieri, câțiva ucenici nu se despart nici acum de el. L-au însoțit în clipe fericite ale vieții sale, îl însoțesc și acum pentru ultima oară la tragicul lui sfârșit. Cei ce-l caută așa sunt dintre „cei ce plâng”. A plâns soția lui Pilat pentru el în vis; au plâns muierele; a plâns Petru pentru întreita lepădare la pătrunzătoarea privire a Învățătorului; a plâns chiar Iuda, dar pe când plânsul lui Petru a fost isvorător de mântuire, al lui Iuda s'a schimbat în desnădejde finelă; a plâns tâlhariul de-a dreapta; a plâns Ioan ucenicul iubit, la poalele crucii; au plâns Iosif și Nicodim.

După înviere a mai răsunat odată Divină întrebare, muiierilor cari îl confundau cu grădinarul: „Pe cine căutați?” ...și de-atunci răsună zilnic în urechile omenirii de pe tabernacole, glasul său, care din nou este părăsit și uitat.

Omenirea n'a fost nici când mai infometată, mai insetată de el — spune G. Papini. Nici când n'am avut mai mare nevoie de dumnezeiasca sa ființă în mijlocul nostru, ca azi.

Toți îl caută chiar și acei ce nu-și dau seama, chiar acei ce-l batjocoresc, s'a lepădat de el, s'au făcut apostazi, ba chiar aceștia îl caută mai mult ca oricine. Cei cari caută bogăția, îl caută pe el — Vistiernicul bunătăților. Cei insetați au nevoie de beutura pe care numai el o poate da și după care nu ar înseta niciodată. Cei infometati îl caută pe el, care este pâinea vieții care s'a pogorât din cer.

Cei ce dibuiesc în orbecăiala secolului, fără țință, nu-și dau seama că-l caută pe Isus, care este singura cale vrednică de urmat. Savanții aprofundați în căutarea adevărilor științifice, îl caută fără să vrea pe el, Adevărul veșnic. Cei ce cer viață lungă, îl cer pe el, Viața cea fără de moarte. Cei cari se plâng că nu găsesc dreptate, îl caută pe el — Dreptatea inaccesibilă minții omeniești.

Cei cari conduc destinele popoarelor se întrec în a făuri legi pentru fericirea supușilor și nu știu că Isus este singura lege căruia trebuie să-și plece capetele. Popoarele agitate și răsvrătite, cari se mistuie în lupte interne pentru a găsi cheia fericirii, n'ar avea decât să alerge la Isus, care este suprema fericire.

Trăim vremuri de urgie. Dedesubtul nostru par'că este gata să izbucnească un vulcan. Omenirea merge orbește și vertiginos spre a se arunca într'o prăpastie. În dosul tractatelor de pace, colcăie ura; presentimentul unei catastrofe e tot mai acut. În fața ochilor noștri ne apare fără să vrem un tablou înfiorător. Par'că mii de cratere stau gata să se deschidă.

Ai impresia că te afli în fața unui colos gata-gata să se dărâme. Înalții demnitari exasperați fac sforțări să menție pacea. Dar pacea adevărată este numai la Isus, la poalele crucii lui, pe muntele Calvarului. Nu este pace, nici viață, nici nimic fără numai la Isus. Toți îl caută pe Isus. Și azi, ca ieri și ca mâine. Roma îl caută cu magii, păstorii, muierele și tâlharul de-a dreapta — să i-se'nchine. Anticristul din Rusia, Spania și Franța — cu Irod, Iuda, arhieriei și servii ca să-l piardă. Mulți îl găsesc și-l urmează până pe Tabor sau până la frângerea

pâinii, dar îl părăsesc când e vorba de-a urca cu el Calvarul și a suferi împreună cu el ocările, batjocurile, sbiciuirile, spini, tresția, crucea, piroanele și împunsătura sulței.

Tu cu cine îl cauți pe Isus? Cu magii și păstorii sau cu Irod și Iuda? Cu tâlhariul de-a dreapta sau cu cel de-a stânga? Cu Iudeii sau cu Samarinenii? Cu cei ce strigau lui Pilat „Ia-l dela noi, răstignește-l — sau cu ucenicii din Emaus cari îl roagă: „Mane nobiscum, Domine” (Rămâi cu noi, Doamne)? Cu Roma sau cu Anticristul secolului nostru? Încotro o luați voi nebuni ai lumii (Sf. Augustin)? Pe cine căutați?. Aici sunt eu, Isus, pe care-l căutați. Învățați dela mine că eu sunt blând și smerit cu inima — și veți afla odihna sufletelor voastre. Eu sunt calea, adevărul și viața, pacea cea adevărată. Luați-vă crucea, urmați-mă. Eu sunt lumina lumii”.

Ion Pușcașiu

Sfânta Mica Tereza de Pruncul Isus.

Tot mai sus!

O milă imensă de durerile, necazurile, umilințele tuturoră sălășluia în inima ei.

Mică de tot, aștepta cu inima svâcnind de bucurie ziua în care anumiți săraci veniau în casa părintească. De cu dimineață se făcea repede gata și era în așteptarea lor. Un zângănit de sonerie Micuța Tereza alerga într'un suflet să deschidă ușa răspunzând cu mare delicateță la salutul lor și cu o gingășie fără seamăn le înmâna darul: bucata de pâine, banul, laptele etc. tet ce-i trecea femeia de serviciu. Bucuria de a dăru-i! Bucuria de a alina, de a

șterge o lacrimă, de a împlini un dor, de a da o speranță, erau raze de-ale inimii ei, raze care îi străbăteau inima din inima Domnului!

Măre îi era iubirea pentru Dumnezeu! Ce eroic luptase ca să-și învingă toate capriciile naturii ei de copil prea sensibil scrupulos ca să fie tot mai aproape de Acela care e calea, adevărul și viața!

Dar oare nefericirea oamenilor nu vine din aceea că nu-l cunosc pe Dumnezeu? Că n'au om care să-i coboare în „apele tămăduitoare”? Și o năvelnică bucurie îi inundă inima: să uiji de tine însu-ți, să te devotezi celor ce nu cunosc încă „Lumina”, să le arăți calea! Și mica Tereza se dăruie unui apostolat neștiut de nimeni: Unei femei necredincioase pe care nimeni n'a putut să o întorcă spre credință dar pe care o ținea legată sufletește prin via ei bunătate îi dădu medalia dela gâtul ei: o medalie a Sfintei Fecioare cu făgăduiala de a o purta până în ceasul morții.

A întâlnit două mici cerșetoare: nu știau nimic despre Domnul; s'a ocupat de ele mereu și a izbutit să le prefacă sufletul. Dar când Franța întreagă fu cutremurată de frigul asasinat al unui nenorocit venit din depărtări care deși fusese crescut de o mamă evlavioasă, în urma contactului cu oameni răi, își perdu cinstea. Criminalul fiind prins fu și condamnat la moarte. Lunile treceau, ziua execuției se apropia... și nenorocitul nu se mai pocăia, tăgăduind învinuirea.

Micuța Tereza se gândia cu groază la sufletul acestui om. Parisul era departe ca să se ducă la temniță și să-l implore să se pocăiască.

Atunci micuța Tereza se pu-se pe rugăciune și tot felul de

sacrificii; oferi chiar și o sfântă liturghie ca să-l răscumpere.

Ziua execuției se apropie mereu și ziarele nu aduceau nici o știre mulțumitoare.

Atunci Tereza se cufundă în rugăciune zicând: „sunt incredințată, Doamne, că vei ierta pe acest nenorocit pentru că ți-o cer cu deplină încredere. Și așa fi tot atât de sigură chiar dacă n'ar fi nici un semn vizibil de pocăință înainte de a se urca pe eșafod, însă te rog din toată inima, spre mângâierea mea să-mi dai un semn exterior”. Și așteaptă.

Dar în ziua execuției, în clipa când fu dus la eșafod, lumea toată se emoționează auzindu-l că cere preotului crucifixul și mărturisește „am păcătuit”. La moment preotul răspunse în numele Domnului: „te desleg”... Și fierul ghilotinei îi despărți capul de trup.

Domnul îi dădu astfel semn Terezei că rugăciunea i-a fost ascultată.

Sufletul Sfintei Mica Tereza își simți calea apostolatului binecuvântată.

Sufletul ei capătă puteri noi!

Octavia Corodeanu

Patriotismul și pravoslavie.

(Urmare)

Afirmația, că legea ortodoxă este cea strămoșească, este o teorie, isvorâtă din scârmânarea istoriei, cărei ea își are originile sale mult după încreștinarea românilor.

La începutul desbinării nu era vorbă de diferențe dogmatice, ele sau creat mai, târziu pentru ca să se justifice rupțura izvorâtă dintr'un adulter și dintr'un omor.

Ortodocșii, pentru atingerea punctului vulnerabil al patriotismului, se mai

folosesc și de argumentul „imperativului național”. Cer ca toți românii să fie de o lege, ca așa să se întărească țara. Cât că ei cer, ca toți să ne facem ortodocși. Deși dintr'un săbor compus din oameni de cultură adevărată, ușor s'ar putea ajunge la rezultat, și încă în favorul nostru. Căci convingerea religioasă nu se poate abandona nici de dragul unor „imperative” inventate. De altfel „contrabandiștii religioși”, cari se pretează la lepădarea de credință, nu prezintă nici o garanță. Despre „unitatea religioasă” a românilor, poate fi vorba numai între cadrele, credinței adevărate. Deci care este eredința cea adevărată?

Ocolind, șmecherește, discuțiile cari se ridică deasupra vulgarului, apostolii pravoslaviei sunt gata să răspundă, recitând, cu o superbă seninătate, lecția buchisită din cuvânt în cuvânt: „Biserica răsăriteană e depozitara și promovatoarea adevărilor stabilite în cele șapte concilii ecumenice și e propagatoarea principiilor morale ale acestora. Prin urmare e cea adevărată”. Simplu ca bună ziua, și astia nu?

Dar, noi nu respingem nici o iotă din cele decretate în aceste concilii. Numai că, e ceva, interesant, aici. Toate debaterile acestora au fost prezidate de Roma. În toate chestiunile discutate ea a avut cuvântul hotărâtor. Și apoi, mai e ceva, și mai interesant: Cu toată zoala depusă, și cu toată modesta contribuție a cunoștințelor noastre religioase, nu mai dăm de capătul unei nedumeriri: în care din cele șapte concilii s'o fi decretat, ca principii morale, concubinajul și avortul? Pe semne că s'a mai ținut și de aici pe undeva, pe aproape

un conciliu, care a decretat oarecari principii morale, pentru veacul al douăzecilea.

Rămâne să analizăm cealaltă mostră de gândire pravoslavnică: „Biserica ortodoxă este singura capabilă de a aduce servicii neamului românesc. Garanță pentru asta este trecutul de susținere a moralului în suferință, de confundare a istoriei ei cu cea a neamului, de contopire a idealurilor ei cu idealurile românești“.

Mai întâi, o mică distincție în termeni: o încurajare și susținere a unui ori altui curent politic, ori o subordonare unui ori altuia dintre guverne, nu înseamnă *serviciu dus patriei*. Asta, cam miroase a condamnabilă *renunțare* la principii divine, de dragul unor nimicuri pământești. Pe noi să ne feriască Dumnezeu de așa ceva!

S'apoi, să vedem ce e cu pârdașnica aia de „contopire a idealurilor“?

Ori cât ar părea de curios monopolizatorilor patriotismului, și noi uniții mai deschidem, și nu arare ori, cu adâncă pietate, cartea neamului nostru, ca să ne adâncim, copleșiți de neprecupețită admirație, în fiorul sfânt dăruit de povestea înlăcrimată, scrisă cu slove de foc, pe pagini însângerate, Stăpâniți de plăcută emoție, prindem, și acum, ocazia de a ne lăsa sufletele să rătăcească pe cărările învăpăiate, ca să privească svârcolirile de uriaș a unui popor, pradă tuturor urgiilor, dar care a supraviețuit veacurilor furtunatece, mulțumită nesecatelor 'zvoare de abnegație și eroism.

Prin situația lui geografică, poporul român era amenințat să fie vânturat, printre cele dintâi popoare creștine, de uraganul deslănțuit să prăpădiască lumea. Și soarta l-a pus să ridice cele dintâi stăvilare împotriva puhoiului pornit să îneca în sloata lui tinoasă crucea lui Hristos și altarele clădite pe credință. Motivele de cadavre românești, ridicate în calea păgânătății lângă granița celor două principate, au contribuit, în imensă măsură, la destrămarea îndrăznețului vis, făurit în sufletele fanatizate de ură împotriva a tot ce e „ghiaur“, și prins în cunoscutul vers: „din pistolul dela Roma să dau calului ovăș“.

Departa dela noi gândul de a tăgădui că ceea ce a dat popoului românesc puteri de titani în apărarea crucii și moșiei a fost, în deosebi, sfânta virtute a credinței, alimentată, din întâmplare, de biserica ortodoxă. Recunoaștem că această virtute a credinței în Dzeu, acest puternic, invincibil sentiment de adânc creștinism a însuflețit mulțimile, aruncându-le în iureșul năvalnic al faptelor de glorie, și a recreat puterile iredite de suferințe și înfrângeri, înjugându-le în încordarea strădaniei pentru binele patriei.

Dar, de aici până la afirmația riscantă că singură biserica ortodoxă a putut fi în stare de a săvârși aceste minuni, că adică dacă românii n'ar fi fost ortodocși, n'ar fi cunoscut perioade de mărire și eroism, e o mică și neînsemnată distanță. Cam atât de neînsemnată cât

distanța spirituală dintre București și Londra.

Căci în această neprețuită comoară de credință nu găsim nici cea mai slabă nuanță de ortodoxie. Bieții români, pe atunci erau, pur și simplu, creștini. Și nu știau, desigur, despre „Ioana papisa“ nici atât cât știe părintele Albeanu dela Cornești. Nici chiar dacă, fără voia lor, au căzut, prinși în plasa de ură împotriva „latiniilor“, țesută de grecotei și bulgăroi. Refuzăm, deci, și credem că vreunul din milioanele de mucenici, cari s'au dat jertfă curată pe altarele celor mai sublime nădejdi, să o fi făcut această, însuflețit de vre-o doctrină bizantină. Și refuzăm să credem că n'ar fi făcut-o aceasta, chiar dacă vitregia soartei nu l-ar fi smuls din sânul bisericii apusene, ca să-l înglobeze în cea răsăriteană.

Nu strică să ne lămurim mai bine, desprinzând din viforul trecutului unele crâmpee:

Credința în Dzeu s'a avântat, deasupra, câmpiilor dela Rovine, ca să prindă din zbor fulgerul lui Baiazid, să-l izbească de pepturi românești, pentru ca scânteerile acestui fulger frânt să infrumseze coroana domniască a bătrânului Mircea Vodă. Dar cine ar cuteza să spună că Rovine ar fi devenit, pentru noi, un loc de rușine și dezastru, dacă, din întâmplare, Foție s'ar fi resemnat să rămână ostaș, și n'ar fi râvnit scaunul de patriarh? S'a gândit vre-o dată „atletul lui Hristos“ din Suceava, să renunțe la acest titlu de glorie, pentru că i-a fost

acordat de un pontifex roman ? A fost turburată, vreo-dată. existența vijelioasă a cumplitului Ion Vodă de problema recunoașterii ori negării purgatorului ? Ori, își închipuia strălucitul erou de epose, înfăptuitorul de o clipă a idealului național, că e rușine și prăpăd să întindă mâna prieteniască apusenilor, atunci când în creurul lui temerar s'a conceput mărețul plan al izgonirii Turcilor, prin concursul tuturor creștinilor ?

Să nu se atribuie, deci, bisericii ortodoxe, înarmarea brațelor viteze, numai prin calitatea ei pravoslavnică, când acele brațe s'au înarmat din sfânt devotament față de cruce, și s'au înrolat în impunătoarea falangă a luptătorilor creștini de pretutindeni. Și să mai cruțe lumea de trăzneli aiuristice.

Asta o spunem, recunoscând că biserica ortodoxă a avut și ea atitudinea pe care nu se putea să nu o aibă și era absurd să nu o aibă, în lupta contra păgânătății.

(Va urma)

Ion Dunca

Returări hazlii.

Am citit în gazete, că un anumit Lipot din Sighet, de profesiune bolșevico-comunist, probabil de frică legilor dela noi, a fugit, ca să găsească adăpost în raiul special pregătit pentru oameni de seama lui în Rusia. Se vede însă, că portarul raiu-

lui din Rusia este tot atât de sever, cași sf. Petru, portarul raiului nostru, căci dl. Lipot a fost returnat la Sighet cu mențiunea: de bolșevici de acest soi nu avem nevoie !

*

Altă returnare s'a săvârșit din partea protopopiatului ortodox din Sighet, care a returnat Statului 230 ha. pădure situată în hotarul comunei Vad. Aceasta pădure își are istoria sa. Căci sfântul Sinod într'un elan de „renaționalizare“ a Maramureșului a găsit de bine, ca să decreteze înființarea episcopiei ortodoxe de Maramureș cu sediul în Sighet. Cum o episcopie ortodoxă, ca să poată acționa cât mai eficient pe teren de „renaționalizare“, are nevoie de păduri întinse, s'a și dat episcopiei ortodoxe de Maramureș, 230 ha. pădure de stejar în loc potrivit lângă Sighet. Cu pădurea au venit făgăduelile: cine trece la ortodocși, va fi angajat la exploatarea de pădure!! Noroc, că domnii din București, după doi ani, au început să se intereseze, dacă există într'un adevăr sau este numai fictivă aceasta, episcopie. După lungi cercetări s'a aflat, că episcopia ortodoxă din Sighet există deocamdată în lună, deci pădurea trebuie returnată. Și așa,

capul bisericii ortodoxe din Maramureș, a fost silit, ca să se folosească de formula poștală și din inima codrului să se adreseze Ministerului Domeniilor cu ochii înlăcrimați: retour, adresa-tul necunoscut!!!

Despre Rusia.

(Urmare)

Impietatea a ajuns punctul culminant în Rusia bolșevică mulțumite ortodoxiei. Lipsa conducerii unice — a Papei — a făcut, ca ortodoxia rusă să nu-și poată apăra adepții împotriva imoralității. Rusia a devenit prada satanismului revoluționar, fiindcă și-a atras asupra ei mânia dumnezeiască pentru persecutarea catolicilor poloni. Atacul împotriva cerului este decretat în Rusia. Ziare muncitorești, ateiste, care apoi în sute de mii de exemplare infiltrează în sufletul omenesc germeul revoluției împotriva cerului. În cursa satanei sunt trași mai ales tinerii din inima cărora a pierit orice morală. Întimpinând uneori rezistență, bolșevicii atești nu s'au ferit de cele mai crude atrocități. Sunt îngrozitoare scenele descrise de unele ziare. Se reproduce epoca catacombelor. Revoluția vrea să facă din Hristos pradă de vânătoare. Mănăstirile sunt prefăcute în localuri de dans. În locul icoanelor sfinte sunt așezate fotografiile slujitorilor lui Belzebug: Lenin, Trotzky, Zinovieff etc.

Una din caractere lecele mai grozave din aceasta persecuțiune de unsprezece ani a fost aceea a unui prelat catolic Mgr. Budkiewicz din Vinerea Mare din 1923. Am vrea să dăm întreg capitolul V. din cartea M. George Goyan „Dumnezeu la soviete“, capitol de o emoțiune cu atât mai arzătoare, ea este plin de conținut. În lipsa spațiului vom da numai în resumat.

A fost o crimă simbolică, voită sacrilegă, în oarecare privință rituală, destinat a imita și

a batjocori moartea lui Cristos, a fost un ofrand satanic, în amintirea jertfei de pe Calvar.

Ce la făcut și mai odios, că a fost conceput și executat de a mulțumi Papei, pentru generositatea lui față de copii înfometaji din Rusia. Aceștia au murit cu milioanele de foame în iarna anului 1922—1923 și Lenin și Trotsky și Stalin nu au făcut nimic pentru ei, preferind de a risipi valuri de bani pentru propaganda atheismului și au crezut de natural să câștige fericirea vieții viitoare, jertfind vieți nevinovate molochului fca-metei.

Aceasta a făcut să răsune din Roma acel cuvânt „Mi este milă de mulțime”, a sfântului Părinte, în fața mulțimii și ea infometată.

Piu XI. sa oferit sovietelor de a trimite nouă preoți catolici și trei frați ca să hrănească copii mici. Sovietele nu au putut refuza fără să atreagă indignarea lumii întregi. Au acceptat ofertul dară nu cu inimă bună. Cei doisprezece s'au pus

la lucru și au nutrit în 12 luni 160,000 copii pe zi.

Insă secțiunile comuniste au găsit de intolerabil de a fi obligați cu ceva papei și din Ianuarie 1923 au adresat șefilor o petiție în care au cerut să li se dea la moarte un preot catolic, nu împoartă care, pentru Vinerea Mare. Data aleasă intenționat, era de o înaltă inspirație satanică. Vina? Nu altceva decât a fi preot catolic, de a reprezenta pe Dumnezeu, și pe Cristos. Scopul? Nimic altul decât a batjocori pe Mântuitor și de a tortura inima unui pontifice binefăcătorul Rusiei.

Ideia a plăcut lui Lenin și prietenilor lui. În Dumineca Florilor a început parodia patimilor. Un sanhedrin cu sediul în Moscova compus în majoritate de evrei, ca cei dintâi, a somat pe Mgr. Cieplak, episcopul de Petrograd, Mgr. Budkiewitz ajutorul lui și pre câțiva alți preoți catolici. Sanhedrinul a condamnat la moarte pă cei doi dintâi. Sovietele în cele din urmă au esitat să execute un episcop și

Cieplak a fost trimis în Siberia unde frigul și torturile sau adaus la martiriul lui. Au reținut pe Mgr. Budkiewitz, era mai necunoscut.

(Va urma)

Sfințirea pietrei fundamentale a bisericii din Oncești s'a celebrat cu un deosebit fast în ziua de 6 Septembrie. Au participat afară de locuitorii din parohie și credincioșii din Nănești, cari s'au prezentat în procesiune, cu mic cu mare la bucuria parohiei învecinate. La sf. Liturghie celebrată în biserica ce vechie, a pontificat Rdsmy. Ștefan Popp vicar. După terminarea Liturghiei poporul în procesiune a mers la grădina școlii confesionale, unde se va ridica noul locaș de închinare. Aici a predicat Rdsmy vicar, îndemnând poporul, să contribuiască din toate puterile la ridicarea bisericii. Noua biserică va costa 800.000 Lei.

Calendar săptămânal.

20—26 Sept. 1936.

20. Dumineca d. In. sf. Cruci
ap. Gal. 2, 16 Evg. Marc. 8, 34
M. Eustatie

21. Luni Prof. Iona

22. Marți M. Foca

23. Mercuri Conc. sf. Ioan

24. Joi M. Tecla

25. Vineri M. Eufrosina

26. Sâmbătă Mut. sf. Ioan Evg.

34. Și chemând mulțimea cu ucenicii săi, a zislor: „cel ce vrea să vie după mine, să se lapede de sine, și să-și iea crucea sa și să vie după mine.

35. Căci cine va vrea să-și mântuiască sufletul său, pierde-l va. Iară cel ce-și va pierde sufletul său pentru mine și pentru evanghelie, acela-l va mântui.

36. Căci ce va folosi omului de ar dobândi lumea toată, și-și va pierde sufletul său.

37. Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?

38. Cine se va rușina de mine și de cuvintele mele întru acest veac preacurvar și păcătos: și Fiul omului se va rușina de el, când va veni întru Mărirea Tatălui său cu sfinții ingeri”. Marc. 2, 34-38.

Răspunsul Excelenței Sale Alexandru Nicolescu, Arhiepiscop și metropolit de Alba-Iulia și Făgăraș la telegrama de felicitare a preoțimii din Maramureș.

Cu ocaziunea fericitului eveniment al numirii Excelenței Sale Alexandru Nicolescu de mitropolit al Blajului preoțimea din Maramureș prin Reverendisimul vicar Ștefan Popp a trimis Excelenței Sale următoarea telegramă :

„Clerul și poporul din Maramureș fericit că Bunul Dumnezeu i-a dăruit în Excelența Voastre pe păstorul său dorit aduce Excelenței Voastre nețărmuritul său omagiu“

Excelența Sa a trimis preoțimei Maramureșene următorul răspuns :

„Dr. Alexandru Nicolescu arhiepiscop și metropolit de Alba-Iulia și Făgăraș mulțumește iubitului vicar Ștefan Pop, care l-a felicitat în numele clerului și poporului din Maramureș. Le dorește toate fericirile.“